

Austro-ugarski ratni izvještaj.

Beč, 10. oktobra. (D. u.) Službeno se javlja:

Rusko bojište.

Rusi nijesu odustali niti jučer od svojih sada i vazda neuspjelih napadaja, pet istovjetno Galiciji, gdje su u raznim sukobima kroz posljednje dane pojedini ruski vojni zborovi polovicu svojeg stanja izgubili.

Bila je napadnuta i naša fronta kod Stripe, te je neprijatelj ostavio poprste najgorod bijući se, a gdje god u divljem bijegu.

U Volhiniji nabrojila je jedna od naših divizija, poslije suzbijenog napadaja, pet stotina ruskih lješina ispred zapreka. Najavljeni broji zarobljenika povisio se jučer ponovno za jednu hiljadu.

Protivnikova nakana, da dostigne opeta zapadnu obalu rijeke Stira, izjavila se pod našom vatrom.

Talijansko bojište.

Stanje na cijeloj talijanskoj bojni frontu je nepromijenjeno.

Protiv visoravnih Polgarje nije se neprijatelj odvažio na nijedni poveti napadaj. Razine upadice slabijih odjeljena skršili su se jedno.

Talijanski gubici u posljednjim danima iznose do dvije hiljade vojnika.

Srpsko bojište.

Austro-ugarske čete u Mačvi i na sjeveru Obrenovca uspješno napreduju. Austro-ugarske i njemačke regimente, što su u Beograd unišle, pročitile su grad u gostokim pouličnim borbama, i zaposlene su sada navalom protiv visova, što se bližu na jugozapadu i jugoistoku grada.

Niz vodu dalje stigli su naši saveznici već na južnu obalu Dunava, te istjerali neprijatelja iz mnogih posjeda.

Poslije svladanja velikog vodenog toka sjećaju se zapovjednici i čete neumornog junackog rada naših vršnih pionira te potvrdno sudjelovanje naše dunavske flotile vrhućim priznanjem.

Zamjenik poglavice generalnog stožera, pl. Höfer, podmaršal.

Njemački ratni izvještaj.

Berlin, 10. oktobra. (D. u.) Iz velikog se glavnog stana službeno javlja:

Zapadno bojište.

Na visu istočno Soucheza izgubili su Francuzi nekoliko opkopa. Blizu Tahure napredovali smo opeta za 100 metara na

HUMORESKA ČIČA JOSE.

Bilježnikova olovka.

(Dalje.)

Za čas bio je su školi. Pokuca na vrata i otvori ih. Školska je soba bila prazna. Bio je praznik. I već je htio da se zaputi u učiteljev stan, kad mu pogled pala i nehotice na stol. Ali gje — što je? Misko izbulji oči i dosajala se na prstima do stola. Ha! Eto nove olovke, kakovu je gospodin bilježnik donio iz grade! Da, da! Misko ju posve dobro raspoznaje, jer si ju je jučer bio posve točno razgledao, kad je gospodin bilježnik lumaču u uredu učitelju, kako treba da se namjesi za pisanje. No glavno je pitanje, čija je ovo olovka orđje na stolu. Da li nječeljeva ili bilježnikova? Nije li ovaj potonji možda ovaj jučer zabravio, kad je bio u školi? Da pita gospodina učitelja?

I već se je Misko okrenuo bli prema vratima u nakani, da ovoga potraži, kad mu iznenada sine nova misao. Što bi ovom trenutno, nestalo je olovke u njegovom džepu, a on se poput tala odsudja iz školske sobe i pojuri prema Grginoj kćerki, gdje si naručiti časiću rakije.

prije izgubljenom zemljištu u širini fronte od četiri kilometara.

Istočno bojište.

Rusi su kusuili, kako bi nan opeta oteli pozicije izgubljenke kod Garbuovke. Dosto je do šestokih bojeva na bajonete, te su se ti dovršili suzbijenjem neprijatelja. Sjeverno pruge Dvinsk-Ponievieč te zapadno Tulstija, u širini od 8 kilometara, zauzeli smo neprijateljske pozicije i zarobili pri tome 750 momaka i zaplijenili 5 strojnih pušaka.

Jugozapadno Pinska zaposjeli smo jučer selo Sinčiči. Med Rofalovkom i prugom Kovel-Rovno suzbili smo mnogo neprijateljskih napadaja i učinili 383 zarobljenika.

Bothmerova vojka suzbila je sjeverozapadno Ternopolja jako ruske napadaje.

Srpsko bojište.

Beograd te visine na jugozapadu i jugoistoku grada ostale su poslije bitke u našem posjedu. I dalje prema istoku, gdje god se neprijatelj suprotstavljao, bio je suzbijen. Naše čete napreduju dalje.

Vrhovna vojna uprava.

Ententa.

Saziv narodnog ustanka u Rusiji.

Petrograd, 10. okt. (D. u.) „Riječ“ javlja: Carski ukaz saziavlje podupiri pučki ustanak prvog razreda i pet prvih godišta drugoga razreda za 29. septembra po starom kalendaru (dakle za danas? Ur.) pod oružje.

Saziv Dume.

Kopenhagen, 9. oktobra. „Ruskoje Slovo“ veli, da je Rodzinko izjavio, e su nitkovi svi oni, koji govore o posebnom miru. Moguće je, da bude Duma naskoro sazvana.

Ruska pojačanja na jugoistoku.

Černovice, 10. oktobra. Rusi su doveli pojačanja na frontu istočne Galicije

Što sad? Što da kaže gospodinu bilježniku za školi? Pa ako to uopće i nije bilježnikova olovka?

I Misko je stao mozgati i mozgati, a da mu misli budu sabranije, a on ostro-umitij, ispio je tri časiće rakije jednu za drugom. I doista, ovo „prukansko sredstvo“ kao da je izvršno djelovalo, jer mu se najednom razvedri leđa. Svanulo mu je i eto — za koji će čas biti u njegovom džepu dvije kune!

Kad je Grga na čas izašao iz sobe, otvori Misko oprezno stol, slavi u pretnac novu olovku, te ga opet zatvori, a oko ustaju mu zatira zadovoljan smijesak.

Ta ti valja, moj Misko! — reče sam sebi. Gospodin će bilježnik biti posve zadovoljan!

Kršnam se povratu u sobu. Misko ga zaplete u razgovor i kad legne na oko nehotice izvruće iz stola pretoga.

— Oho, eto na gledaj, Grgo! — povikne on slavadobitno. — Eto na, gledaj Grgo! Nije li to nova olovka gospodina bilježnika, koju tražim po čitavom selu, a ona je u tvom stolu!

Grga se zabezekne.

i Besarabije. Nove bojne sile za većinom iz područja Dona. Vojnike se je dovelo na frontu bez ikakve vojničke izobrazbe.

Položaj u Rusiji.

Petrograd, 10. oktobra. „Riječ“ javlja: Akoprem nije uvedena preventivna cenzura, ipak je prestalo izlaziti 47 listova. Ministarstvo je vijeeć zaključilo, da ne će poduzeti nista protiv kongresa zemstva. Nu posto su ista u svojim razpravama prekorila svoj djelokrug, car nije htio primiti u audijenciju njihovo oplanstvo. Duma će biti sazvana za dne 14. oktobra.

Bjegunci u Petrogradu.

Petrograd, 10. oktobra. „Riječ“ javlja: Dosada se vidjelo prolaziti preko grada velike množine bjegunaca, a sada se dnevno opaža, kako ovi stoje i čekaju pred dućanima, da mogu kupiti stogod živeća. Sve što je manje zaliba bilo, to su pojedinci ihjeli više živeća kupiti, a time se je pomanjkanje živeća samo povećalo. Tako nastaje među narodom sve veće nerazpoloženje. Ljudi se interesiraju samo za sebe i svoje prilike. Mi bi mogli to trpjeti, ali kod nas nema pomanjkanja živeća kao u Njemačkoj, kod nas imamo svinje i previse. Kad bi se osvojili Dardanelli, mi bi mogli hranu posiljati i našim saveznicima.

Delcassé obolio.

Pariz, 10. okt. (D. u.) Ministar izvanjskih poslova Delcassé nije prisustvovao radi bolesli jeterasnijemu ministarskom vijeću. Ministar-predsjednik Viviani voditi će međutim poslovanje izvanjskog ureda.

Engleski gubici.

London, 10. oktobra. Jučerašnji iskaz gubitaka donasa imena 106 časnika, od ovih 96 na zapadnoj frontu i 2936 morzaka. Između palih nalazi se zastupnik Minian Erignton Stuart i generalmajori Capper i Wing. Brigadni general Dod je ranjen. „Times“ javlja imena još drugih 47 časnika, koji jeste nisu objavljeni u službenom iskazu.

Balkan.

Grčka ostaje neutralna.?

Pariz, 10. okt. (D. u.) „Havas“ javlja: Grčki poslanik u Parizu, opunomoćen od svoje vlade, priopćio je francuzkoj vladi, da se grčka neutralnost pridržati i nadalje naprama državama četvornog sporazuma između najsrdačnijeg blagovoljanja.

Bugarski poslanik napustio Pariz.

Pariz, 10. okt. (D. u.) Članovi bugarskog poslanstva ostavije žetvorci.

— Grom i psakoo! — usklikne presenečeno. — Kako do bijesa je mogla da dospjeje u ovaj sto? Ja bilježnik i učitelj su se zabavljali u onoj strajnoj sobi, gdje mi spavamo, a ovamo nijesu sinoć ni zavirili! Ne shvaćam!

— Hm! Da ju nijesi možda ipak nasao ti ili koji od tvojih, te zabravio na nju? — primijeti Misko.

Niti ja, niti iko od mojih. — jer sam odmah izakako si malo prije otisao iz moje kćerne, sve svoje domare raspisao za olovku, a nitko od njih ni pojma o njoj! —

— A možda ipak, te se pravo ne sjećaš, a? — lukavo će Misko.

— Što? — skoči Grga. — Što veliš? Ti kao da sumnjaš o meni, a? Zar misliš, da sam ta? Kukavice! Stidi se! Bogu hvala nijesam iz Kozodera, nego sam iz postema kraja! I ti se usudjuješ, da mi... —

— Ta umiri se čovče! — stane ga Misko miriti.

— Da se umiriš, a? veliš? Zar misliš, e je u mene tako rutava savješ, e svaku uradu mogu mirne duše da progutim? Ja nijesam lopov, nijesam tat, kaisto ste

Obustava iskrcavanja u Solunu.

Beč, 10. oktobra. Objavlvenu obustavu iskrcavanja četa u Solunu smatraju u Beču kao posljedicu odstupa Venelicosa. Ententne vlasti nisu očekivale, da će u Grekoj nastati ovaj preobrat. Svoje čete ne će da šalju u Srbiju, da ne bi eventualno ostale odrezane, ako Grčka nastupi protiv entente. U Beču se misli, da će se dogodjaji na Balkanu sada brže razvijati, iza kako su austro-ugarske i njemačke čete presle Dunav, Savu i Drinu. Rumunjska će ostati neutralna, akoprem Rusija prijeli, te skuplja na Rumunjskoj granici svoje čete.

Iskrcavanja u Solunu.

Pariz, 9. oktobra. Havas javlja, da je iskrcavanje četa u Solunu započelo. Francuske i Engleske časnika su publika i oblasti srdačno primile. Pučanstvo im ide na ruku, jer vidi u njima vojnike, koji idu na pomoć njihovim saveznicima.

Lugano, 9. oktobra. „Agenzia Stefani“ javlja dne 6. iz Soluna: Danas ujutro iskrcale su se prve engleske i francuske čete. Francuski i engleski transportni brodovi malaze se u luci.

Naše čete u Srbiji.

Jučerašnji austro-ugarski i njemački izvještaji priopćili su nam, da naše vojske napreduju u Srbiji. Iz ovoga se daje zaključiti, da je ova ofenziva provedena u velikom stilu. Obzirom na sadašnju frontu izgleda, da je sadašnja fronta mnogo dulja, negoli su to bile započele prošle godine austro-ugarske čete, koje su svoje operacije započele samo na zapadu. Ipak je onda bilo uspješno austro-ugarskim četama, da prisile Srbe na uzmak, te su se ovi bili povukli na ertu Palanka—Medjulusije—Arandjelovac—Gornji Malenovac. Goroviti dio sjeverne Srbije ima jako malo četa. Najglavnije je ona, što ide iz Smederova prama Nišu i koja za tim vodi ravno u Soliju. Moravsku je dolinu moguće dostignuti i iz Beograda i to preko Luga i Palanke. Istočno ove doline vodi cesta uz tok rijeke Mlave preko Pozarevca, doline Peka i Građista prama Milanovu u sjeverniostoični dio zemlje. Pozarevac je kao stjecište mnogih četa vrlo važan, za to su ga Srbi utvrdili. Austro-ugarske čete namjerjavaju valjda napredovati preko Drine na Lesnicu i Loznicu, a preko Save na Sabac i Obrenovac. Sve se ove čete sastaju u Vajevu. Usprkos gorovitosti sjeverne Srbije moguće je, da se u širokoj fronti napreduje u unutrinju Srbije. Od ovoga ovisi i brzi uspjeh napredovanja saveznih austro-ugarskih i njemačkih četa.

vi drugi! — bijesno je Grga zaharala lice.

— Grgo, ne vrijeđaj!

— Što? A nijesi li ti, kukavice, ovaj jedio mene, a? Stid te bilo! I takova pandura ima naša općina, je li, koji naba pada mirne i postene ljude! Stid te bilo!

U Misku je počelo kipijeti. Riječ ovamo, riječ onamo, a teške uvrede lete u jedne i druge strane. Sva sreća, što je ja krdnuo došlo nekoliko ljudi, koji se umijesale među razjorene protivnike, jer zanimalo te nije došlo do gustoga. Grga je već privatio bio Miska, da ga svom leštinom bacu kroz vatra, a Misko se je lačoso svoje pandurske sablje.

— Ti vrijeđajš i zlostavljaš službeno lice, čujes li? — vikao je Misko. — U mene zakona, ja te uapućem!

— Idi, beno, idi! Ti ćeš mene uapšiti, ti, kukavice? Napojlje, huljo, napojlje, jer... — i Grga sav kao izvan sebe pobegao željeznu motku, odgrua od sebe ono nekoliko ljudi i poleti proti Misku.

(Dalje slijedi.)

Podupirajte Družbu!

Nekoć i sada.

Burne godine 1848. uzrujala se cijela Evropa. I malena Crna gora, koja je uvijek vrebala na zgodu, da se dokopa Boke Kotorske, držala je u prvi čas, da je nadostlo vrijeme, da zauzme Boku, gdje je i prije na granici bilo neprestanih hrvanja između austrijskih i ercegovačkih podanika. Vladika Petar II. međimurki odvrca svoj narod od provala u Boku. On dapače na molbu bana Jelačića, da bi pomogao sjedinjenju Dalmacije sa Hrvatskom i odvratio dva južna dalmatinska okruga od bunтовачке namjere, savjaze skupštinu na Cetinju, gdje izradi ovaj proglas:

„Od vladike i svih Crnogoraca dragi pozdrav našoj braći od obje crkve Boke-ljima i Dubrovčanima.

Čujemo, da u ovome prevratu stvari u svijetu i do Vas dohode nekakvi pozivi i laskanja tudnjaca (naime iz Italije). I to znamo, da se Vaše skupine na različite partaje drobe, radi toga i mi, kako Vas najbliža braća i najveći dobroćinitelji u svijetu, saljemo Vam ovo obavještenje, kojim Vam čisto dajemo na znanje. Prvo molimo Vas, kako našu braću, da sva druga namjerenja i pozive odbacite na stranu, a da budete sreem i dušom privrženi svojoj narodnosti i sasvim vjerni i poslušni Jelačiću, svomu jednoplemenom Banu od trojedne kraljevine, koji je pod krunom česarskom. Drugo, ako pak sačuvaj Bože! pokazete se nevjerni svojem Banu i primite se tudnja, a svoje dobro odbacite, znadite čisto, mi ćemo ostati Vasi zakleti neprijatelji, s nama će se mnogi valjasti junak od ta dva okružja sdružiti i krv će se izdajničke nemilice proliti i kuće izdajničke u pepeo razasuti. Vi znate, da se mi ne umijemo saliti, no pazite dobro, što ćete raditi. Treće u slučaju napadanja kakvog neprijatelja na Vas, mi smo u svaki čas gotovi Vama na pomoć priteći i za Vasu slobodu s Vama ujedno našu krv proliti. Tako znadete i da ste zdravo.

Cetinje 20. Maja g. 1848. u Crnoj gori.
Tako je bilo negda, a danas ?

Doživljaji Nijemca na putu iz Amerike u Europu.

Rat je nenadano buknuo: te snašno mnogo Nijemca u Americi preko Oceana. Ti su ostali tada bez svakog snobračanja sa materinskom zemljom — kô prognanici

u tudjem svijetu. A Engleska stampa trovala je protiv Nijemca svakovrsnim lažima javno mnijenje: sirila vijesti o teškim njemakim porazima: budila mržnju protiv njima nabravanjem tobožnjih okrutnih činova i nasilja. Engleski agenti pak i epinju dali su se odmah na posao, da donjaju za svakog Nijemca u inozemstvu, te osobito u lukama i na svim parobrodima. što su putovali preko Oceana u Europu, vršila se najstrašnija spijunaza.

Evo kako priča jedan Nijemac svoje zgrade i nezgode iz Porto Alegre u Braziliji, pa sve do svoje domovine, kamo ga je na koncu konca njegovo domoljublje ipak dovelo:

Kako i ostale tako je i mene zaletio rat preko mora, a da nijesam ni slutio, ni nadao se tako strašnome zaraćenju cijele Europe radi malene Srbije. Ko bi bio ni mislio, da će sve tako naglo pograbilo za puske toliko milijuna Nijemaca, Austrijanaca, Rusa, Francuza, Engleza i drugih još naroda, i da će bez milosti, ni predomisljenja klali na svaki način jedan drugoga najcivilniji narodi svijeta?

U Braziliji rasirili su Englezi glas, da su Nijemci u Berlinu ubili brazilskog poslanika. To je dato povoda strašnim demonstracijama i pod našim konzulatom u Porto Alegre. Da nije došao na vrijeme telegram iz Buenos-Airesa, da je zla glasina bez svakog temelja, te da nije priteklo vojništvo u zaštitu konzulata, bila bi svjetlina cijelu zgradu razvalila, a našeg poslanika linčovala.

Početkom novembra, valjda da se informira o broju njemackih državljana, koji su htjeli odzvali se mobilizaciji njemacke vojske, objelodanila je Engleska oglas, da dozvoljuje njemackim rezervistima, neka otputuju po 50 svakim talijanskim parobrodom, koji se vraćao u Europu. Prijavi se silno mnoštvo nas Nijemaca, jer smo svi nastojali da se šim prije ukrcamo. Ali se engleska vlada samo igrala našim nadama, te već treći dan opozvala svoju dozvolu.

Ja nijesam ipak izgubio nade da ću se kako tako domoći evropskih obala Atlantskog Oceana. Od brazilskih oblasti isposlova sam putovnicem glaseću na moje pravo ime, te sam otišao 17. decembra iz Buenos-Airesa za Italiju. Talijanski parobrod „Principe di Udine“ vozio nas je 8 dana ploveći i juljajući se između mora i neba. Sve je bilo u redu dok nije morao parobrod ući u Gibraltar. Nije mi hasnilo što su mi karte u redu, lito sam se obratiti na brazilskog konzula u Gibraltar, prosio sam talijanskog kapetana —

sve ali uzalud jer me dva krepka mornara pograbise, i odvodeše me sa broda na kraj. I našao sam se u par lipova od talijanskog neutralnog broda, na engleskom teritoriju.

Mene i osamnaestoricu drugih povelu su u tvrđavu, gdje smo našli i one zemljake, koji su bili otputivali na englesku vjeru prama onoj trodnevnoj dozvoli. Ipak takve putnike je engleska vlada pustila kasnije, da prosljede put u Njemacku, da ne prekrši ugovora sa talijanskom vladom, koja je intervenirala radi svoje časti.

Isto bio je sa mnom uapsen i njemacki časnik, koji je bio sve učinio, da ga ne prepoznaju: Otputovao je iz New-Yorka u Montevideo, obrinjo si bradu, preobukao se da nije bio više ni sebi podoban. Ali ipak kada smo stigli u Gibraltar, bio je odmah prepoznat i identificiran na temelju fotografija, što su o njemu islim parobrodom stigle i prikazivale ga sa brađom i bez brade, sa klbokom i bez njega. Osobito razne elegantne dame na svim brodovima preko atlantika nastoje, da se upoznaju i da lukavo isplaju putnike od kuda su i kamo idu. A te fine gospođe nijesu drugo nego engleske spijunke.

Ne mogu se potužiti ni radi hrane, ni radi stana i postupanja sa mnom u Gibraltaru. Puno gore bilo je u Engleskoj, kamo su nas za nekoliko dana otpremili. Tu smo upoznali, što znači englesko zarobljeništvu. Stražila nas stroga straža; u tjesnim stovima starog broda, koji je bio izgledan od štakora i vrvo ovom gamadi nijesmo imali ni prostora, ni svijetla, ni zraka. Tresla nas kruta zima, kojoj smo bili prepusteni poluodjeveni i potugladni. Često su nas prebacili s jednog broda na drugi. Došli smo u Englesku na „Audaniji“, pa zatvorili nas na „Canada“, te se usidriili blizu Isle of Wight zadnji u drugom redu mnogih drugih brodova, koji su služili za istu svrhu. Na jednom od njih, „Toskani“, umro je u jednoj sedmići 26 njih.

Kasnije uslijed intervencije američkih Sjedinjenih Država na našu pomoć, prevrezi su nas morem (jednu hiljadu njih) u Bristol pod pralnjom dvih torpedonaca. Brodili smo jako pogibeljnom zonom, te nam je prijetila pogibija, da nas vlasite podmornice potope. Nadali smo se bolje, a našli smo u novom suzanjstvu na „Saksoniji“ puno goroga. Nije moguće govoriti čovjeka mučiti, nego kako se nas u svemu i uvijek suzanjavalo. Ne ću ni da mislim, ni da opisujem onih strašnih mrljivih noći. Svakim vremenom morali smo

na kuvertu od broda po mornarsku. N vode nijesmo dobivali koliko je trebalo. Časa vodene kave, komadić kruha, par kumpirja i unča margarine, te komadić tvrdog mesa, što se u ogromnoj kotlini kuhalo — to je bila naša dnevna hrana. Nekoliko puta izvadila se iz mrške kotline mrcina skupa kuhanoj misa ili štakora. Skoro svi zarobljenici oboljeli su jednog dana radi otrovne hrane. U kantini moglo se dobiti srdela i sira, ali kruha ne. Komandant Saksonije Gane (?) i njegov poručnik Lalombier postupali su s nama upravo okrutno sa bičem u ruci.

Nase se je stanje 20. aprila promijenilo: veselo smo se rastavili od „Saksonije“ i bili praćeni preko cijele Engleske u Skotsku. O načinu življenja tamo ne smijemo se nimalo potužiti. Barake, hrana, postupak sve je bilo dobro. A društvo nada sve bilo je zanimivo, ta nije se trpjelo od dosade. Upoznao sam se sa ljudima iz Emdena, Mainza i Blüchera, ratnim zarobljenicima iz Neuve-Chapelle i iz svih krajeva svijeta. Ali ipak volio sam i to društvo ostaviti. Kuhao sam sreću i lijepe posrećio mi se. Pod večer preskočio sam plot zarobljeničkog tabora. Sa svojim kovečezim u ruci saljao sam se uz zidove i živice, te koracajući kao da me vile nose stigao sam do bližnje željezničke stanice. Čekao sam dok stigne kasni vlak za London, uzeo sam kartu prvog razreda, te ulazio u jedan kupe, gdje sam imao plaćace za suputnika engleskog časnika. Stigao sam u London tek kasnim jutrom.

Podijelio mi

je novčanu pomoć: brzojavilo se na moju firmu u Braziliji, a ta me iznenadila brzojavnom pošiljkom od 600 maraka i nudjalo mi se kartu za Porto Alegre. Ali ja sam bio drugog mnijenja, te sam išao tražiti si putnu kartu za Italiju. Preko Holandije nije se moglo. Morao sam uzeti kartu iz Londona za Genovu preko Francuske. Na francuskom konzulatu učinili su mi putnicu prama onoj braziljanskoj, te sve karte natanko pregledali i providjeli pečatom i moju fotografiju.

Nijesam više mario za nijednu stvar, okolo mene, na buku i viku pučine po londonskim ulicama, koja je dizala graju protiv Nijemaca radi Lustanije i radi navale njemackih Zeppelina na London. Bio sam sretan, lišen suzanjstva, slobodno mogao sam putovati u svoju domovinu, te ići da ju branim i da krv za nju lijem.

Radi svoje solidnosti veoma dobro poznato skladište postola tvrdke

Alfred Fränkl

kom. društvo ul. Sergia 14 (ugao ul. Abbazia)

snabdjeveno je od danas sa novom, sortiranom robom,

i to:

Box-postole za teške poslove 24 K, Box (teleći) sa 5 cm visokim potplatom 30 K, Prima Box (teleći) Derby-kroj za planinare 34 K, Chevèrò-postole na elastiku za gospodu časnike 26 K 50 h, Chevèrò-planinarski Derby-kroj 28 K 50 h, isto prve vrsti 30 K, postole za dame pariškog kroja od 18 K 50 h do 24 K 50 h.

Za nekoliko dana prispjet će postole za teške poslove po 22 K 50 h.